

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Maguru a sudcov JUDr. Sone Mesiarkinovej a JUDr. Ladislava Górásza, v právnej veci žalobcov **1/ K. H.**, bývajúcej v B., **2/ Doc. RNDr. E. B., CSc.**, bývajúcej v B., **3/ Ing. A. C.**, bývajúceho v B., všetkých zastúpených JUDr. F. V., advokátom so sídlom v B.B., proti žalovanej **U. M. B. v B. B.**, so sídlom v B. B., N. č. X., zastúpenej JUDr. J. K., advokátom so sídlom v B.B., **o určenie vlastníctva k nehnuteľnosti**, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp.zn. 12 C 162/2000, o dovolaní žalobcov 1/, 2/, 3/ proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 17. apríla 2007, sp.zn. 13 Co 201/2006, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcov 1/, 2/ a 3/ **z a m i e t a .**

Žalobcovia 1/, 2/ a 3/ sú povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne žalovanej náhradu trov dovolacieho konania 14 041 Sk k rukám JUDr. J. K. advokáta v B.B., do troch dní.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom z 10. septembra 2003, č.k. 12 C 162/2000-91 určil, že právna predchodkyňa K. H. a Doc. RNDr. E. B. CSc. (pôvodne vystupujúcich aj ako žalobkyne 2/ a 3/) E. B. (pôvodne označená ako žalobkyňa 1/) je podielová spoluvlastníčka v 3/8 a žalobkyňa 4/ K. K. je podielová spoluvlastníčka v 1/8 nehnuteľností nachádzajúcich sa v kat.úz. B. zapísaných v zápisnici č. X. ako parc. č. X. a č. X., ktoré sú vedené podľa

geometrického plánu zo dňa 7. októbra 2002 č. X. overeného dňa 21. októbra 2002 pod č. X. ako parc. č. X. – zastavaná plocha vo výmere 368 m², parc.č. X. – zastavaná plocha vo výmere 474 m² a parc. č. X. – ostatná plocha vo výmere 1799 m². Ďalej určil, že spoluvlastnícky podiel v 1/2 nehnuteľností vedených vo vyššie označenom geometrickom pláne patrí do dedičstva po nebohej J. R., zomrelej X.. Žalovanú zaviazal k povinnosti zaplatiť spoločne a nerozdielne žalobkyniam 1/ až 4/ trovy konania vo výške 116 000 Sk v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení rozsudku uviedol, že v konaní bolo preukázané, že kúpna zmluva uzavretá 25. októbra 1977, ktorej predmetom boli sporné nehnuteľnosti, je absolútne neplatným právnym úkonom z dôvodu, že podpisy predávajúcich boli sfalšované, ktorú skutočnosť nepopierala ani žalovaná. Ustálil, že žalovaná nemohla nadobudnúť vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam ani v dobrej viere, nakoľko v prípade získania vlastníctva na základe absolútne neplatnej kúpnej zmluvy, chýba dobromyseľnosť. Vzhľadom k tomu, že pri uzavretí danej kúpnej zmluvy došlo k sfalšovaniu podpisov predávajúcich, k čomu podľa jeho názoru došlo zo strany pracovníka štátnej organizácie, žalovanej chýba titul držby pre nadobudnutie vlastníctva vydržaním. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie žalovanej rozsudkom z 18. mája 2004 sp.zn. 13 Co 47/2004 zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalobu zamietol, keď mal za to, že žalobkyne neunesli dôkazné bremeno tvrdenia, že štát bol neoprávneným držiteľom. Žalobkyne zaviazal zaplatiť spoločne a nerozdielne žalovanej náhradu trov konania 88 940,60 Sk do rúk jej právneho zástupcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na dovolanie žalobcov, rozsudkom z 26. mája 2005, sp.zn. 3 Cdo 185/2004 zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vytkol odvolaciemu súdu, že konanie zaťažil procesnou vadou podľa § 237 písm.b/ O.s.p., keď konal s procesne nespôsobilým účastníkom, nakoľko pôvodná žalobkyňa K. K., zomrela X. a napriek tejto skutočnosti odvolací súd vec prejednal a dňa 18. mája 2004 rozhodol. Takýto nedostatok podmienky konania má za následok vydanie zmätočného rozhodnutia, ktoré treba vždy zrušiť.

Krajský súd v Banskej Bystrici v poradí druhým rozsudkom zo 4. októbra 2005, sp.zn. 13 Co 161/2005 opätovne rozhodol tak, že rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a žalobu

zamietol. Žalobcov 1/ až 3/ zaviazal zaplatiť žalovanej spoločne a nerozdielne trovy konania 117 024,60 Sk do rúk jej právneho zástupcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na dovolanie žalobcov 1/ až 3/, rozsudkom z 27. septembra 2006 sp.zn. 4 Cdo 277/2005 rozsudok odvolacieho súdu opätovne zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dospel k záveru, že konanie pred odvolacím súdom je postihnuté inými vadami, majúcimi za následok nesprávne rozhodnutie veci. V preskúmvanej veci bolo z obsahu spisu zrejmé, že za žalovanú bola označená Slovenská republika, v mene ktorej mala konať U. M. B. v B. B.. Napriek tomu, že prvostupňový súd rozhodol o uplatnenom nároku proti Slovenskej republike, odvolací súd rozhodol vo veci voči inému subjektu, keď ako žalovanú označil U. M. B. v B. B., napriek tomu, že v konaní k žiadnej zmene na strane žalovanej nedošlo. Takisto vytkol odvolaciemu súdu, že nerozhodol o návrhu žalobkýň 1/, 2/ na zmenu žaloby.

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom zo 17. apríla 2007, sp.zn. 13 Co 201/2006 (v poradí tretím) rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu zamietol. Žalobcov 1/, 2/ a 3/ zaviazal zaplatiť spoločne a nerozdielne žalovanej náhradu trov konania v sume 145 141,92 Sk. Pripustil zmenu označenia žalovanej a zmenu žalobného petitu. Na rozdiel od súdu prvého stupňa bol toho názoru, že pre nadobudnutie vlastníctva vydržaním nie je rozhodujúce, či ide o neplatný právny úkon alebo o non negotium (úkon, ktorý ako kúpna zmluva vôbec nevznikol). Za rozhodujúcu považoval okolnosť, kto (ktorá strana zmluvy) neplatnosť právneho úkonu spôsobila. Ak to bol kupujúci, potom nemohol byť dobromyseľným držiteľom a nemohol nadobudnúť vlastníctvo vydržaním k 1. januáru 1992 (§ 872 ods. 6 Občianskeho zákonníka). Nakoľko v konaní nebolo preukázané, že žalovaná spôsobila sfaľšovanie podpisov predávajúcich na kúpnej zmluve a v tomto smere žalobcovia 1/, 2/, 3/ neunesli dôkazné bremeno, mal za to, že držba žalovanej bola oprávnená, a preto mohla nadobudnúť vlastníctvo k sporným nehnuteľnostiam vydržaním. Rozhodnutie o trovách odvolacieho ako i prvostupňového konania odôvodnil § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali dňa 25. mája 2007 dovolanie žalobcovia 1/, 2/, 3/ z dôvodov uvedených v § 241 ods. 2 písm.b/, c/ O.s.p. a žiadali, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Namietali nesprávne právne posúdenie veci. Tiež vytýkali odvolaciemu súdu, že prevzal existujúce dôkazy, skutkovo ich nedoplnil, ale bez ďalšieho zmenil len právne posúdenie spôsobom,

ktorý považovali za nesprávny vzhľadom na existujúci skutkový stav. Trvali na tom, že oprávnená držba zo strany žalovanej nebola riadna a poctivá, lebo sa nezakladala na existujúcom právnom titule. Štát so zreteľom na všetky okolnosti nebol dobromyseľný. Išlo o nevlastníka a nevlastník vždy musí preukazovať dôvodnosť a oprávnenosť držby. Objektívne zmluva o predaji nehnuteľnosti, na ktorej boli sfalšované podpisy a uvedené nesprávne údaje, bola vyhotovená bez najmenej súčinnosti predávajúcich, o takejto nevedeli a túto listinu mohol vyhotoviť len ten, komu záležalo na účinkoch, ktoré listina vyvolala, a to žalovaná.

Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu žalobcov uviedla, že rozsudok odvolacieho súdu je vecne správny, a preto navrhla dovolanie zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok odvolacieho súdu a dospel k záveru, že dovolanie žalobcov 1/, 2/, 3/ nie je dôvodné.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. v znení do 1. júla 2007, podľa ktorého je s poukazom na ustanovenie § 372o, zákona č. 273/2007 Z.z. potrebné vec právne posúdiť, dovolaním je možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťal.

Dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.).

Podľa ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dovolanie možno odôvodniť len tým, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v ustanovení § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je oprávnený rozhodnutie odvolacieho súdu preskúmať len v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý, pričom je viazaný uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane toho, ako ho dovolateľ obsahovo vymedzil (§ 242

ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolacích návrhov v prípadoch uvedených v ustanovení § 242 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p. Ak nejde o vady uvedené v § 237 O.s.p., neprihliada na vady konania, ktoré neboli uplatnené v dovolaní, iba že by tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Uvedené zákonné ustanovenie § 237 O.s.p. pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existencia niektorej z vyššie uvedených väd však nebola dovolacím súdom v konaní zistená a dovolatelia ani vo svojom dovolaní nenamietali, že by v konaní k uvedeným vadám došlo.

Z obsahu dovolania žalobcov 1/, 2/, 3/ vyplýva, že títo ako dovolací dôvod uplatňujú ustanovenie § 241 ods. 2 písm.b/, c/ O.s.p., t.j. že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom.

Vadou, ktorú v danom prípade namietajú dovolatelia, mala byť procesná nesprávnosť pri dokazovaní odvolacím súdom, ktoré nevykonal v plnom rozsahu v súlade s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku.

Ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa (§ 211 ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 122 ods. 1 O.s.p. dokazovanie vykonáva súd na pojednávaní, ak neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania.

Z ustanovenia § 125 O.s.p. vyplýva, že za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov, fyzických osôb a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch účastníkov. Pokiaľ nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd.

Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo v konaní najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.).

Ak má odvolací súd za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám (§ 213 ods. 2 O.s.p.).

V predmetnej veci odvolací súd doplnil dokazovanie listami vlastníctva č. 1685 a č. 6585, obsahom Hospodárskej zmluvy zo dňa 1.8.1990 a rozhodol o zmenenom žalobnom petite žalobcov, pričom títo v odvolacom konaní nenavrhovali iné dokazovanie, ako je zrejmé zo záverečného návrhu právneho zástupcu žalobcov (č.l. 262 spisu). Ak preto odvolací súd rozsudkom zmenil rozsudok súdu prvého stupňa, potom ako sám doplnil dokazovanie, nekonal procesne neprípustne a nezaťažil konanie vadou, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v zmysle § 242 ods. 1 písm.b/ O.s.p.

Nesprávnym právnym posúdením veci je v zmysle § 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p. omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, ako mal správne použiť, alebo aplikoval síce správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil. O takýto prípad sa v preskúmvanej veci nejedná.

V zmysle § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka, oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu troch rokov, ak ide o hnutelnosť, a po dobu desať rokov, ak ide o nehnuteľnosť. Takto nie je možné nadobudnúť vlastníctvo k veciam, ktoré nemôžu byť predmetom vlastníctva, alebo k veciam, ktoré môžu byť len vo vlastníctve štátu alebo zákonom určených právnických osôb.

Podľa § 868 Občianskeho zákonníka, ak nebolo ďalej uvedené inak, riadia sa ustanoveniami Občianskeho zákonníka v znení zákona č. 509/1991 Zb. i právne vzťahy, ktoré vznikli pred 1.1.1992, vznik týchto právnych vzťahov, ako i nároky, ktoré z nich vznikli, sa však posudzujú podľa doterajších predpisov.

V zmysle § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí, je držiteľom oprávneným. Pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená.

Z textu zákona je zrejmé, že vlastnícke právo nadobudne vydržaním osoba, ktorá kedykoľvek po 1.1.1992 splnila podmienky uvedené v § 134 Občianskeho zákonníka, naopak nie je možné vyvodiť, že by sa nemohlo takto prihliadať k dobe, po ktorú mal oprávnený držiteľ pozemok v držbe pred 1.1.1992.

Vlastníkom nehnuteľností sa tak od 1.1.1992 mohol stať i štát, pokiaľ mal nehnuteľnosť v oprávnenej držbe nepretržite po dobu desať rokov, a to i v prípade, že sa stal oprávneným držiteľom pred 1.1.1992. Do vydržacej doby je potrebné započítať i dobu oprávnenej držby, vykonávanej pred týmto dňom. Oprávnenú držbu si môže započítať i jeho právny nástupca.

Vydržanie patrí k všeobecným originálnym spôsobom nadobudnutia vlastníckeho práva a pojmovo predstavuje nadobudnutie vlastníckeho práva dlhodobou, pokojnou držbou oprávnenou osobou, ktorá nie je vlastníkom. Predmetom vydržania môže byť hnutelná aj nehnuteľná vec (vrátane bytov a nebytových priestorov), ktorá je individuálne určená. Týmto predmetom nemôže byť len sporná časť veci. K zákonným predpokladom vydržania patria a/ že nadobúdateľ je oprávneným držiteľom veci po celú vydržaciú dobu, po celú vydržaciú dobu musí byť držba pokojná, bez toho, aby si niekto uplatňoval vlastnícke právo na túto vec, b/ nepretržitosť vydržacej doby, ktorou je neprerušovaný stav užívania predmetu vydržania počas zákonom ustanovenej doby, ktorá je pri hnutelnostiach tri roky a pri nehnuteľnostiach desať rokov. Prekážkou nepretržitosti nie je právne nástupníctvo, pretože právny nástupca si do vydržacej doby môže započítať aj dobu, po ktorú vec oprávnene držal jeho právny predchodca. Plynutie vydržacej doby je pretrhnuté vtedy, ak držiteľ prestane byť dobromyseľný, alebo prestane nakladať s vecou ako so svojou.

Držba je faktický stav, pri ktorom má držiteľ vec vo svojej moci, užíva túto vec a požíva plody a úžitky z tejto veci, disponuje ňou, prípadne vykonáva činnosť, ktorá pripúšťa trvalý alebo opätovný výkon. Tento objektívny stav je doplnený aj subjektívnym presvedčením držiteľa, že vec, s ktorou nakladá, alebo právo, ktoré vykonáva, mu patrí. V takomto prípade možno hovoriť o oprávnenej držbe, ktorá sa od neoprávnenej držby

odlišuje práve subjektívnym stavom existujúcim v psychike držiteľa, a to jeho dobromyseľnosťou v tom, že mu vec alebo právo vskutku patrí. Oprávnená, a teda chránená držba je výlučne takým faktickým stavom, pri ktorom sú súčasne splnené oba pojmové znaky. Súčasne však musí existovať úkon, ktorým bola vec držiteľovi fakticky odovzdaná do užívania. Na záver o tom, že držiteľ nakladá s vecou ako so svojou, sa nevyžaduje zmluva ani rozhodnutie štátneho orgánu. V každom prípade nemožno úplne určiť, či je držba oprávnená alebo neoprávnená. Tieto pochybnosti hmotnoprávne rieši ustanovenie o vyvrátiteľnej právnej domnienke, že v pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená. Opodstatnenosť tejto právnej domnienky vychádza z poznatku, že dôkaz o stave mysle držiteľa sa utvára len nepriamo, úsudkom z iných dôkazov, a z hľadiska procesného dokazovania je preto v prípade pochybnosti vhodnejšie vychádzať z dobromyseľnosti držiteľa a dôkazné bremeno preniesť na toho, kto namieta voči oprávnenosti držby. Dobromyseľnosť je presvedčenie nadobúdateľa, že nekoná bezprávne, keď si napríklad prisvojuje určitú vec. Ide teda o psychický stav, o vnútorné presvedčenie subjektu, ktoré samo osebe nemôže byť predmetom dokazovania. Predmetom dokazovania môžu byť skutočnosti vonkajšieho sveta, prostredníctvom ktorých sa vnútorné presvedčenie prejavuje navonok, teda okolnosti, z ktorých možno vyvodiť presvedčenie nadobúdateľa o dobromyseľnosti, že mu vec patrí.

V predmetnej veci, sa dovolací súd stotožňuje so záverom odvolacieho súdu, že nebolo preukázané také úmyselné konanie nadobúdateľa, ktoré by priamo vylučovalo záver o jeho dobromyseľnosti z hľadiska objektívnych okolností a dĺžky doby, počas ktorej nehnuteľnosti nerušene držal. Právny predchodca žalovanej nadobudol zmluvou nehnuteľnosti v roku 1977 a od tohto času ich užíval ako vlastníka, pričom žalobcovia uplatnili svoje vlastnícke práva až podaním žaloby. V tomto smere je jeho záver o dôvodnosti aplikácie § 130 ods. 1, veta druhá Občianskeho zákonníka v prospech žalovanej, ako oprávnenej držiteľky, správny. Na rozdiel od preukazovania vlastníctva nie je potrebné, aby nadobúdateľ preukazoval platný právny dôvod nadobudnutia – riadny prechod vlastníctva, ale len okolnosti svedčiace o poctivosti nadobudnutia, v tom je základný rozdiel medzi ochranou vlastníctva a ochranou držby. V predmetnej veci je zrejmé, že právny predchodca žalovanej vstúpil do držby na základe kúpnej zmluvy, ktorej platnosť bola spochybnená až následným súdnym konaním, ktoré bolo začaté 7.9.1992, kedy už k 1.1.1992 predmetné nehnuteľnosti vydržal. V tomto smere z objektívnych okolností možno vyvodiť, že pri začatí

držby, v ktorej po celú dobu vydržania nerušene pokračoval, bol dobromyseľný, pretože v konaní nebol preukázaný opak.

K námietkam dovolateľov spochybňujúcim správnosť skutkových záverov odvolacieho súdu považuje dovolací súd za potrebné uviesť, že v zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. tieto nemôžu byť samy osebe dôvodom dovolania. Dovolanie nie je totiž „ďalším odvolaním“, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm.a/, b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených odvolacím súdom, tak ani prieskumu ním vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 O.s.p.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmať akékoľvek rozhodnutie súdu druhého stupňa. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu, nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať, ako je zrejmé z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dospel k záveru, že právne posúdenie veci odvolacím súdom je vecne správne. S jeho závermi, ktoré nevybočili z medzí hľadísk stanovených zákonom, a ktoré sú aj v súlade s pravidlami logického usudzovania, sa Najvyšší súd Slovenskej republiky v celom rozsahu stotožňuje a v podrobnostiach odkazuje na jeho správne dôvody, vedúce k zamietnutiu žaloby.

Z uvedeného vyplýva, že dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p. nie je daný a keďže neboli zistené ani ďalšie dôvody uvedené v § 241 ods. 2 O.s.p., ktoré by mali za následok nesprávnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcov 1/, 2/, 3/ podľa § 243b ods. 1 O.s.p. zamietol.

V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobcom 1/, 2/, 3/, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd priznal úspešnej žalovanej náhradu trov dovolacieho

konania 14 041 Sk, za jeden úkon právnej pomoci, písomné vyjadrenie k dovolaniu zo dňa 12.6.2007 vo výške 11 650 Sk, DPH vo výške 2 213 Sk a režijný paušál 178 Sk (§ 10 ods. 1, § 15 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb), ktorú zaviazal zaplatiť žalobcov 1/, 2/, 3/ žalovanej k rukám jej právneho zástupcu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. júna 2008

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia :